

2015r.

EGZAMIN ADWOKACKI – 11 MARCA 2015 r.**OCENA CZĄSTKOWA ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO**

Ocena częściowa w skali od 2 (nieodstająca) do 6 (celująca): 2 (nieodstająca)

UZASADNIENIE OCENY CZĄSTKOWEJ**1. Zachowanie wymogów formalnych:**

Zdający zachował wymogi formalne apelacji.

2. Prawidłowość zastosowanych przepisów prawa i umiejętność ich interpretacji:

Zdający sformułował wyłącznie jeden prawidłowy zarzut apelacyjny wskazując na naruszenie art. 15 § 1 kk w zakresie pkt 1 wyroku.

W zakresie pkt 2 wyroku - skarżący bezzasadnie podniósł obrzęę art. 7 kpk prowadzącą do błędu w ustaleniach faktycznych.

W zakresie pkt 4 wyroku zdający zarzucił obrzęę art. 178 a § 4 kk - „ poprzez jego zastosowanie w sytuacji gdy sankcja ww. przepisu dotyczy sprawcy czynu określonego w art. 178 a § 1 kk, który dopuścił się czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podczas gdy Zenon Lisiecki dopuścił się czynu zabronionego po upływie 2 lat od orzeczenia środka karnego w postaci rocznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, co uniemożliwiło zastosowanie przepisu z art. 178 a § 4 kk”.

Zdający nie wykazał znajomości oraz umiejętności interpretacji przepisów prawa, niezbędnych do prawidłowego rozwiązania przypadku egzaminacyjnego:

A) w zakresie pkt 2 wyroku - nie dostrzegł naruszenia art. 199 kpk i art. 391 § 2 kpk mogącego mieć wpływ na treść wyroku,

B) w zakresie pkt 4 wyroku – nie dostrzegł, iż Sąd I Instancji błędnie ustalił, że oskarżony był uprzednio karany, w sytuacji gdy w momencie wyrokowania doszło już do zatarcia skazania orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 20 sierpnia 2012r. W konsekwencji Sąd I Instancji błędnie zakwalifikował zachowanie oskarżonego na podstawie art. 178 a § 4 kk.

Jednocześnie należy stwierdzić, iż lakoniczne uzasadnienie apelacji nie pozwala przyjąć, iż zdający rozumie istotę problematyki przypadku egzaminacyjnego w zakresie wskazanym powyżej w punktach A i

B.

3. Poprawność zaproponowanego przez zdającego sposobu rozstrzygnięcia problemu z uwzględnieniem interesu strony, którą zgodnie z zadaniem reprezentuje:

Zdający nie zaproponował prawidłowego rozstrzygnięcia przypadku, korzystnego dla oskarżonego.

Zdający nie postawił 2 istotnych zarzutów apelacyjnych, a podnosząc zarzut naruszenia art. 178 a § 4 kk nie dostrzegł istoty uchybienia.

Wniosek apelacji w zakresie pkt 1 wyroku jest częściowo niewłaściwy.

Wniosek w zakresie pkt 2 wyroku jest adekwatny do zarzutów procesowych, które należało postawić.

Wniosek w zakresie pkt 4 wyroku jest niekompletny.

Błędy zdającego w zakresie zaproponowanego sposobu rozwiązania mają charakter rażący i uzasadniają ocenę, iż zdający jako obrońca w sposób oczywisty zaniedbał należyłą realizację interesu oskarżonego.

4. Inne uwagi (język, styl, staranność pracy):

Praca niestaranna.

Podpis: ...

.....
..... dnia 7 kwietnia 2015r.

Egzaminator sprawdzający pracę:

Nr kodu pracy: [REDACTED]

liczba kart pracy: 7

EGZAMIN ADWOKACKI – 12 MARCA 2015 r.
OCENA CZĄSTKOWA ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO

Ocena częściowa: 3 (dostateczna)

UZASADNIENIE OCENY CZĄSTKOWEJ

1. Zachowanie wymagań formalnych:

- a) oznaczenie sądu, do którego pismo jest skierowane – prawidłowe;
- b) oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania apelacji - prawidłowe;
- c) oznaczenie stron i pełnomocników - prawidłowe;
- d) określenie rodzaju pisma – prawidłowe;
- e) opłata od apelacji – uiszczona (adnotacja w petitum i na końcu pracy);
- f) wskazanie wyroku, którego dotyczy apelacja – właściwe;
- g) wartość przedmiotu zaskarżenia – nieprawidłowo (tylko w zakresie zadośćuczynienia);
- h) zakres zaskarżenia - określony niewłaściwie gdyż wyrok został zaskarżony w stosunku do obu pozwanych w sytuacji gdy powinien być zaskarżony jedynie w odniesieniu do Jana Nowaka, nadto zaskarżono wyrok jedynie w części odnoszącej się do zadośćuczynienia, uznając błędnie, że brak podstaw w stanie faktycznym sprawy do domagania się także odszkodowania; zaskarżono wyrok także w części rozstrzygnięcia o kosztach (nie precyzując) w sytuacji, gdy pkt 2 wyroku jest dla powoda korzystny;
- i) wnioski - sformułowane błędnie z żądaniem zasądzenia zadośćuczynienia solidarnie od obu pozwanych, przy braku uzasadnionych podstaw; trafny wniosek o zasądzenie kosztów za obie instancje, choć niesprecyzowany, trafny wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa;
- j) zwięzłe przedstawienie zarzutów – prawidłowe w części w szczególności co do zarzutów naruszenia prawa procesowego, nadmiernie lakoniczne i częściowo zupełnie błędne w zakresie zarzutów naruszenia prawa materialnego;

k) uzasadnienie zarzutów - co do naruszenia prawa procesowego dość obszerne, w części trafne, natomiast co do naruszenia prawa materialnego nazbyt skromne, częściowo całkowicie błędne;

l) zachowanie terminu do wniesienia apelacji – zgodne z art.369 §1 k.p.c.

m) podpis strony, pełnomocnika – apelację opatrzone podpisem pełnomocnika powoda;

2. Prawdliwość zastosowanych przepisów prawa i umiejtność ich interpretacji:

Prawidłowe rozwiązanie zadania wymagało sformułowania zarzutów naruszenia prawa procesowego oraz prawa materialnego, przede wszystkim w zakresie:

a) naruszenia art.233 par.1 k.p.c. poprzez częściowe pominięcie zebranych w sprawie dowodów, błędną ocenę dowodów z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów przez błędne ustalenie, że chodnik, na którym były wykonywane roboty był należycie zabezpieczony, co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy - w zasadniczych dla przedmiotu sporu aspektach prawidłowe, bez jednakże adekwatnego wpływu na wskazanie naruszeń prawa materialnego i błędnie przeprowadzoną przez Sąd subsumcję, trafny wniosek o uzupełnienie postępowania dowodowego w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego neurologa;

b) naruszenia art.328 §2 k.p.c. przez zaniechanie oceny zeznań części świadków, brak pełnego wyjaśnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, brak wyjaśnienia przyczyn oddalenia dowodu – nie wskazano na naruszenie tego przepisu;

c) naruszenia art.217 §1 w związku z art.227 i 278 §1 k.p.c. w zakresie bezpodstawnego oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa – wskazano prawidłowo;

d) naruszenia art.445 §1 k.c. w związku z 415 k.c. poprzez ich niezastosowanie – wskazano na naruszenie art.415 k.c. w związku z 441 §1 k.c. z błędnym i zbyt lakonicznym uzasadnieniem;

e) naruszenia art.444 §1 k.c. w związku z 415 k.c. poprzez ich niezastosowanie – nie wskazano na naruszenie tych przepisów;

f) naruszenia art. 444 §1 k.c. poprzez wskazanie, że odszkodowanie wynikające z tego przepisu ma charakter szerszy w stosunku do odszkodowania dochodzonego na innej podstawie prawnej – nie wskazano na naruszenie tego przepisu;

g) ewentualnie innych przepisów prawa – zarzutem objęto także prawidłowo naruszenie przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 6 lutego 2013r., nadto podniesiono zarzut naruszenia art.441§1 k.c. bez stosownego uzasadnienia;

h) wyvodu co do braku winy po stronie powoda w zakresie niezgłoszenia zastrzeżenia z art.162 k.p.c. – nie wskazano;

3. Poprawność zaproponowanego przez zdającego sposobu rozstrzygnięcia sprawy z uwzględnieniem interesu strony, którą zgodnie z zadaniem reprezentuje:

Prawidłowe rozwiązanie zadania wymagało częściowego zaskarżenia wyroku co do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 w odniesieniu do jednego z pozwanych (Jana Nowaka) z żądaniem zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenia kwoty 93000 zł z ustawowymi odsetkami od 1 kwietnia 2014r. oraz zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu za pierwszą instancję w stosunku do pozwanego Jana Nowaka, a także zasądzenia kosztów procesu za drugą instancję. Zaproponowane przez zdającego rozstrzygnięcie jest prawidłowe w tym jedynie znaczeniu, że apelujący żąda zmiany wyroku na korzyść reprezentowanej strony, jednakże z błędnym wskazaniem zakresu zaskarżenia tak podmiotowo jak i przedmiotowo, wprawdzie korzystnie dla reprezentowanej strony, jednakże jedynie w części odnoszącej się do zadośćuczynienia z bezzasadnym uznaniem braku podstaw do żądania także odszkodowania, brak wyvodu co do art.380 k.p.c. w związku z art.162 k.p.c., brak uzasadnienia dla solidarnej odpowiedzialności obu pozwanych, w zasadniczym dla apelacji zakresie wnioski co do istoty sporu błędne.

4. Inne uwagi (język, styl, staranność pracy):

Praca napisana starannie jedynie w znaczeniu technicznym gdyż sporządzona komputerowo, styl dostatecznie poprawny, jednak nie dość dojrzały, argumentacja w części chaotyczna, nieusystematyzowana; praca niedokończona, merytorycznie słaba, ledwie dostateczna, uzasadnienie lakoniczne w szczególności w zakresie uzasadnienia zarzutów prawa materialnego, praca w poszczególnych częściach nie do końca spójna, przedstawiony wywód w uzasadnieniu apelacji jest jednak częściowo trafny, brak pogłębionej analizy zastosowanych przepisów stanowiących podstawę apelacji w powiązaniu z okolicznościami stanu faktycznego sprawy, część argumentacji wyłożona w sposób niejasny i niespójny, brak uzasadnienia dla odstąpienia od żądania zasądzenia także odszkodowania.

Podpis: .....

 dnia 2 kwietnia 2015r.

EGZAMIN ADWOKACKI – 13 MARCA 2015 r.

OCENA CZĄSTKOWA ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA GOSPODARCZEGO

Ocena częściowa w skali od 2 (nieдостateczna) do 6 (celująca): 3 (dostateczna)

UZASADNIENIE OCENY CZĄSTKOWEJ

1. Zachowanie wymogów formalnych:

Projekt pozwu ogólnie spełnia wymagania z art. 126 kpc i 187 kpc, zawiera oznaczenie sądu, stron, rodzaju pisma. Jednakże żądanie nie zostało dokładnie określone, odsetki od odsetek nie zostały skapitalizowane. Autor pracy nieprawidłowo obliczył wartości przedmiotu sporu. Zawarto wnioski dowodowe, wniosek o rozpoznanie pod nieobecność powoda, o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności i o zasądzenie kosztów procesu.

Kurlozalna konstrukcja żądania zabezpieczenia, bowiem żądanie takie zawarte zostało w petitum pozwu z opisem, że wnioski o zabezpieczenie ze wskazaniem sposobu zabezpieczenia stanowią załączniki do pozwu. Pozew podpisany, wymienia załączniki, wniesiony do wydziału gospodarczego właściwego rzeczowo i miejscowo sądu.

2. Prawidłowość zastosowanych przepisów prawa i umiejętność ich interpretacji:

Zbędny i nieprecyzyjnie zredagowany wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka mający dowodzić okoliczności uzasadniające zabezpieczenie.

Lapidarne uzasadnienie prawne z powołaniem prawnej podstawy odpowiedzialności pozwanych – art. 299 ksh. Odsetki, od których zażądano odsetek (art. 482kc) nie zostały skapitalizowane.

Brak wniosku o zabezpieczenie uniemożliwia jego ocenę, choć zdający sygnalizuje, że wskazuje w nich sposób zabezpieczenia i okoliczności uzasadniające wniosek.

3. Poprawność zaproponowanego przez zdającego sposobu rozstrzygnięcia problemu z uwzględnieniem interesu strony, którą zgodnie z zadaniem reprezentuje:

Przygotowanie pozwu bez łącznego opracowania wniosku o udzielenie zabezpieczenia tylko w części uwzględnia interes reprezentowanej strony. Zdający w istocie dostrzegł problemy istotne z punktu widzenia rozwiązania zadania egzaminacyjnego, ale tylko dostatecznie opanował warsztat pracy profesjonalnego pełnomocnika.

4. Inne uwagi (język, styl, staranność pracy):

Osobliwa konstrukcja pisma procesowego. Język i styl bez większych zastrzeżeń. Nieliczne błędy językowe.

Podpis

[redacted] dnia 3 kwietnia 2015 roku

Egzaminator sprawdzający pracę [redacted] Nr kodu pracy [redacted]

Ilość kart pracy 5. (w tym tekstu str. 4)

EGZAMIN ADWOKACKI – 13 marca 2015 r.

OCENA CZĄSTKOWA ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA ADMINISTRACYJNEGO EGZAMINU ADWOKACKIEGO

Ocena cząstkowa w skali od 2 (niedostateczna) do 6 (celująca): 2(niedostateczna)

UZASADNIENIE OCENY CZĄSTKOWEJ

1. Zachowanie wymogów formalnych:

Prawidłowo sporządzona praca winna w aspekcie formalnym spełniać wymogi z art. 46 § 1, art. 47 § 1 i art. 57 § 1 ustawy p.p.s.a. Czyli w przedmiotowej sprawie zawierać także informacje o odpisie pisma i pełnomocnictwie wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej. Praca spełnia wszystkie wymogi formalne przewidziane w cyt. powyżej przepisach.

2. Prawidłowość zastosowanych przepisów prawa i umiejętność ich interpretacji

W aktualnym stanie prawnym ustawodawca w art. 134 § 1 ustawy o p.p.s.a. postanowił, że wojewódzki sąd administracyjny rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Nadto ustawodawca ani nie opisał ani nie sprecyzował natury zarzutów (określenia naruszenia prawa) jakie winny być postawione w skardze. Ustawa w art. 57 § 1 pkt 3 cyt. aktu stanowi jedynie o obowiązku określenia naruszenia prawa lub interesu prawnego. Wypełniając ten obowiązek strona skarżąca powinna wskazać w skardze przyczyny, dla których zaskarża ostateczną decyzję organu. Wskazanie tych przyczyn w istocie sprowadza się do formułowania zarzutów, których źródłem jest przekonanie skarżącego, że zaskarżona decyzja jest wadliwa.

Oczekiwania, które stawia się profesjonalnemu pełnomocnikowi sporządzającemu skargę są jednak szersze, nie ograniczają się do sporządzenia skargi poprawnej wyłącznie pod względem formalnym, tj. zawierającej elementy wymienione w art. 46 § 1 i art. 47 § oraz art. 57 § 1 ustawy o p.p.s.a. Skarga sporządzona przez profesjonalnego pełnomocnika powinna tak określać naruszenia prawa, aby wyznaczone przez nie granice skargi trafiły w istotę wadliwości ostatecznej decyzji. Nadto adwokat winien sporządzić uzasadnienie zawierające logiczny wywód rozwijający treść postawionych zarzutów naruszenia prawa. Winien on obejmować wytknięcie organowi administracji popełnionych błędów zarówno w sferze faktycznej jak i materialnoprawnej.

Tym samym wymogi stawiane skardze do WSA sporządzonej w ramach egzaminu adwokackiego nie sprowadzają się wyłącznie do sporządzenia pisma spełniającego zadość wymogom pisma w postępowaniu sądowym (art. 46 § 1 i art. 47 § 1 ustawy o p.p.s.a.) obejmującego formalnie

dotatkowe elementy określone w art. 57 § 1 pkt 1-3 ustawy o p.p.s.a. Egzaminatorzy oceniający pracę nie mogą brać pod uwagę jedynie takich aspektów, które bierze pod uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny, ale również te wymogi, które wynikają z przepisów Prawa o adwokaturze a w szczególności art. 78e ust.1: „Oceny rozwiązania każdego z zadań z części drugiej do piątej egzaminu adwokackiego dokonują niezależnie od siebie dwaj egzaminatorzy (...) biorąc pod uwagę w szczególności zachowanie wymogów formalnych, właściwość zastosowanych przepisów prawa i umiejętność ich interpretacji, poprawność zaproponowanego przez zdającego sposobu rozstrzygnięcia problemu z uwzględnieniem interesu strony, którą zgodnie z zadaniem reprezentuje”. Sam właściwy wybór wniesienia skargi, zachowanie wymogów formalnych skargi określonych w art. 57 § 1 ustawy o p.p.s.a. nie jest wystarczające, aby uzyskać ocenę pozytywną z egzaminu adwokackiego. Przedmiotem oceny jest sposób sformułowania zarzutów naruszenia prawa, w tym właściwość zastosowanych przepisów, sposób uzasadnienia zarzutów (logika wyvodu prawnego) oraz kwestia czy zarzuty i ich uzasadnienie trafiają w istotę wadliwości decyzji, a nadto czy skarga należycie uwzględniła interes reprezentowanej strony.

Mając na uwadze powyższy wywód należy podnieść, iż prawidłowo sporządzona praca egzaminacyjna winna, w aspekcie naruszenia prawa procesowego podnieść zarzuty naruszenia art. 7 i art. 77 k.p.a., art. 10 k.p.a., art. 15 k.p.a., art. 79 k.p.a., oraz art. 139 k.p.a. W aspekcie prawa materialnego należało podnieść zarzut naruszenia art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Praca nie spełnia wymogu postawienia zarzutów naruszenia prawa materialnego oraz prawa procesowego.

Praca nie stawia zarzutu naruszenia prawa materialnego choć należało podnieść naruszenie art. 27 ust. 1 i 2 cyt. ustawy, bowiem uchybienie organu polegało na zastosowaniu art. 27 ust. 2 oraz nie zastosowaniu art. 27 ust. 1. Dopiero zestawienie obu dyspozycji normy pozwalało na doprecyzowanie zakresu zmiany faktycznej i prawnej, a tym samym rozmiaru uchybienia organu, którego skutkiem były dalej uchybienia procesowe.

Uchybienia procesowe wywiedzione wąsko. Zarzut naruszenia art. 139 k.p.a. trafny co do zasady wywiedziony w opisie poprawnie. Zarzut naruszenia art. 15 k.p.a. trafny co do zasady i uwzględnia zarzut rozpoznania sprawy z innej podstawy prawnej, ale pomija odmienną podstawę faktyczną, pomimo orzekania na materiale dowodowym z I-szej instancji. Zarzuty naruszenia art. 7 k.p.a. trafnie odniesione do zobowiązania organu co do dokonywania ustaleń i gromadzenia materiału dowodowego, ale nie można go odnosić jedynie do działania spółuczki. Zarzut naruszenia art. 80 k.p.a. dotyczy winien oceny materiału dowodowego. Zdający nie postrzegł, że organy obu instancji de facto w całości pozbawiły strony możliwości czynnego udziału w postępowaniu, ergo nie postawił zarzutu naruszenia art. 10 § 1 k.p.a.,. Uchybienie organu, które także uszło uwagi zdającego dotyczy przesłuchania Pana Karasia jako świadka z naruszeniem art. 79 k.p.a., w sytuacji gdy strona nie tylko nie była o tej czynności zawiadomiona, ale nadto zdziałana przed

doręczeniu stronie dokumentów wszczynających postępowanie. Szczególnie, iż w sprawie brak jest jakichkolwiek przesłanek dla wykazania konieczności działania przed powiadomieniem strony.

3. Poprawność zaproponowanego przez zdającego sposobu rozstrzygnięcia problemu z uwzględnieniem interesu strony, która zgodnie z zadaniem reprezentuje:

W aspekcie formalnym skarżący winien wnieść z mocy art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a. o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji, lub też z mocy art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a. i art. 135 p.p.s.a. o uchylenie w całości organów obu Instancji.

Mając na uwadze troskę o interes klienta celowym było złożenie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji oraz wniosek o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

W aspekcie zapisów wytycznych spornym jest ocena złożenia w pracy wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji organu II-giej instancji. Należy w związku z tym podnieść, że naruszenie art. 139 k.p.a. wydaje się oczywiste bowiem decyzja II- giej instancji miała charakter merytoryczny a nie kasatoryjny, jest to przepis jasny i zrozumiały, jego wykładnia językowa i celowościowa nie nastęrcza problemów, a skutkiem naruszenia przepisu procedury doszło do naruszenia prawa materialnego. Brak jest w uzasadnieniu decyzji jakichkolwiek wywodów uzasadniających odstąpienie przez organ od zakazu reformationis in peius W orzecznictwie np. wyroku WSA w Warszawie z dnia 2008.04.16. sygn. akt I SA/Wa 2086/07 opubl. LEX nr 510269 prezentowany jest pogląd, że: cyt. W sytuacji, gdy organ odwoławczy zdecyduje się na odstąpienie od zasady zakazu reformationis in peius, obowiązany jest w uzasadnieniu szczegółowo wykazać wystąpienie w decyzji organu I instancji rażącego naruszenia prawa lub rażącego naruszenia interesu społecznego. Orzeczenie na niekorzyść strony, która wniosła odwołanie, i brak wskazania przez organ przesłanek uzasadniających podstawy do odstąpienia od zasady nieorzekania na niekorzyść strony, stanowi naruszenie przepisu art. 139 k.p.a. Naruszenie zakazu reformationis in peius stanowi rażące naruszenie prawa, o którym mówi przepis art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Tym samym zarzut tak sformułowany mimo jego braku w wytycznych nie stanowi w granicach oceny przedmiotowej pracy błędu.

Mając na uwadze powyższe założenia należy stwierdzić, iż w przedmiotowej pracy zostały złożone w zasadzie wszystkie wnioski, bowiem niezależnie od wniosku o stwierdzenie nieważności został złożony wniosek o uchylenie decyzji organu II-giej instancji, Brak wniosku o uchylenie przy zastosowaniu art. 135 p.p.s.a. decyzji obu instancji. Prawidłowe wnioski o wstrzymanie wykonania decyzji administracyjnej oraz o koszty.

4. Inne uwagi (język, styl, staranność pracy):

Praca winna spełniać wymogi, które wynikają z przepisów Prawa o adwokaturze a w szczególności art. 78e ust.1: „Oceny rozwiązania każdego z zadań egzaminu adwokackiego dokonują niezależnie od siebie dwaj egzaminatorzy(...) biorąc pod uwagę w szczególności zachowanie

wymogów formalnych, właściwość zastosowanych przepisów prawa i umiejętność ich interpretacji, poprawność zaproponowanego przez zdającego sposobu rozstrzygnięcia problemu z uwzględnieniem interesu strony, którą zgodnie z zadaniem reprezentuje". Sam właściwy wybór wniesienia skargi, zachowanie wymogów formalnych skargi określonych w art. 57 § 1 ustawy o p.p.s.a. nie jest wystarczające, aby uzyskać ocenę pozytywną z egzaminu adwokackiego. Przedmiotem oceny jest sposób sformułowania zarzutów naruszenia prawa, w tym właściwość zastosowanych przepisów, sposób uzasadnienia zarzutów (logika wyводу prawnego) oraz kwestia czy zarzuty i ich uzasadnienie trafiają w istotę wadliwości decyzji, a nadto czy skarga należycie uwzględnia interes reprezentowanej strony.

W tym aspekcie przy ocenie pracy należy uwzględnić wadliwość w postaci:

- braku zarzutów materialnoprawnych, co odnosi się do sprawy w aspekcie przesłankowym,
- braku zarzutu naruszenia art. 10 § 1 k.p.a. i to rażącego w obu instancjach, przy braku przesłanek z art. 10 § 2 k.p.a.,
- braku postrzeżenia, że postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone de facto w całości, a w każdym razie, w zakresie który stanowił podstawę ustaleń I-szej i II-giej instancji przed doręczeniem stronie postanowienia o wszczęciu postępowania;
- zarzut naruszenia art. 108 § 1 k.p.a. odnosi się do decyzji I-szej instancji i dotyczy nadanego w tej instancji rygoru, co nie wiadomo w jakim pozostaje związku z zakresem zaskarżenia i wniosków.

a przede wszystkim fakt, że uzasadnienie skargi jest do tego stopnia lakoniczne, iż w aspekcie art. 78 e ust. 1 ustawy Prawo o Adwokaturze nie spełnia wymogów ustawowych. Nie pozwala na ocenę umiejętności zdającego. Nie zawiera żadnego rozwinięcia i nie przedstawia żadnego wyvodu. Trudni ocenić język pracy i jej styl.